

BESTSELLER K POPUKÁNÍ

Na rodičovství bývá

nejtěžší zachovat si chladnou hlavu

Láska na třetí

NICK SPALDING

Láska
na třetí

Láska na třetí

NICK SPALDING

Libri
FORTUNA

Original title: Nick Spalding: LOVE ... AND SLEEPLESS NIGHTS

Copyright © 2011, 2012 by Nick Spalding
Cover illustrations © Shutterstock.com

First published in Great Britain in 2012 by Coronet
An imprint of Hodder & Stoughton
An Hachette UK company

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Tomáš Novotný, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jana Semelková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-810-2

Obsah

Lauřin deník – 1. duben, pondělí	9
Jamieho blog – úterý 2. dubna	22
Lauřin deník – 22. květen, středa	36
Jamieho blog – úterý 11. června	45
Lauřin deník – 12. červen, středa	54
Jamieho blog – středa 10. července	64
Lauřin deník – 17. srpen, sobota	74
Jamieho blog – úterý 10. září	86
Lauřin deník – 4. říjen, pátek	96
Jamieho blog – neděle 10. listopadu	106
Lauřin deník – 2. prosinec, pondělí	114
Jamieho blog – pondělí 2. prosince	122
Lauřin deník – 2. prosinec, pondělí, pokračování...	131
Jamieho blog – úterý 10. prosince	139
Lauřin deník – 13. leden, pondělí	148
Jamieho blog – pátek 28. března	156
Lauřin deník – 5. červen, čtvrtek	166
Jamieho blog – neděle 13. července	180
Lauřin deník – 25. červenec, pátek	191
Jamieho blog – středa 3. září	205

Lauřin deník – 31. srpen, neděle	219
Lauřin deník – 4. září, čtvrtek	220
Jamieho blog – úterý 4. listopadu	232
Lauřin deník – 10. listopad, pondělí	241
Jamieho blog – neděle 30. listopadu	251
Lauřin deník – 30. listopad, neděle	258
Poppyin iHovor 2. prosince 2031	262

*Tohle je román o rodičovství,
proto je jen správné & patřičné, abych ho věnoval své
mámě Judy – která mě vychovala sama & poskytla
mi veškerou lásku & podporu, jakou jsem potřeboval.*

Lauřin deník

1. duben, pondělí

Milá maminko,

tak k tomu konečně došlo. Splnil se mi celoživotní sen. To jediné, čeho jsem už od raného věku chtěla dosáhnout.

Dalo to léta práce, ale teď už já, Laura Newmanová, můžu poctivě přiznat, že při klíčovém pohovoru ohledně zaměstnání jsem se poblila.

Vím, že oproti velkým věcem jde o skromný čin. Jiní se snaží vylézt na Mount Everest nebo vyléčit rakovinu. A já? Jen jsem se co nejokázaleji ztrapnila před skupinou důležitých a vlivných lidí.

No jo, no. Až se můj čas na tomhle zeleném Božím světě nachýlí, zůstane mi k ohlédnutí *spousta* vřelých vzpomínek – včetně té na den, kdy jsem přišla na pohovor do londýnského ústředí firmy Hotel Chocolat a širokoúhle rozevřela hubu na tři vedoucí pracovníky firmy.

To načasování bylo doopravdy *skvělé*.

Místo aby mě náhlé a neodbytné nutkání zvracet přepadlo v nějakou vhodnější dobu – například při sledování pořadu *Británie hledá talent* nebo při poslechu nějakého dalšího Jamieho vtipu z práce – stalo se to přesně ve chvíli, kdy jsem svými nedostižnými vědomostmi o výrobě

a prodeji čokolády zapůsobila ze všech potenciálních zaměstnanců nejvíc. Hergot.

Než jsem se pozvracela, všechno šlo docela dobře. S ohledem na mé nervy, Jamieho duševní zdraví a naše společné bankovní konto, přišel ten pohovor právě včas.

Stres z nutnosti zavřít obchod kvůli krizi nás oba ničil, proto příležitost zúčastnit se pohovoru na skvěle placené místo u jedné z největších čokoládoven v zemi byla jako záchranné lano. Netřeba dodávat, že když jsem obchod otvírala, takhle jsem si to nepředstavovala – až došlo k hospodářskému propadu a provozování vlastního nezávislého krámků se najednou ukázalo být stejně rozumné jako žonglování s odjištěnými granáty. Abych pravdu řekla, asi jsem se v tom potácela déle, než jsem měla. Kdybych uvažovala čistě logicky, prodala bych obchůdek už před dvěma lety a vyšla z toho s minimálním rozruchem. Jenže já ze sebe do něj vložila tolik, že zabednit jednoduše výlohu a vrátit klíče mi připadalo jako zrada vlastních snů.

Sny ovšem účty nezaplatí, před třemi měsíci tudíž došlo k nevyhnutelnému a ambiciózní plán Laury McIntyreové na ovládnutí světa skrze čokoládu šel do háje.

Abych byla upřímná, následovala jakási úleva, že jsem se zbavila nervového vypětí, ačkoli nahradit stres vlastníka obchodu stresem člověka hledajícího práci, není zrovna nejlepší výměna, když na to přijde. Umíte si představit, jak mě potěšilo a vzrušilo, když jsem objevila inzerát na vedoucí pozici v Hotel Chocolat. Byla to práce, pro kterou jsem jednoznačně měla schopnosti, zkušenosti i kvalifikaci.

A tak se rozjedu do Londýna – kymácím se na těch nej-

tmavších, nejzářivějších a nejpůsobivějších vysokých podpatcích, na sobě mám černou sukni a sako, své nejbyznysovější oblečení, vlasy mám co nejpřísněji stažené do profesionálního ohonu, divže z toho neslízím. Jsem na tenhle pohovor připravená líp, než vojáci na to pitomé vyložení v den D.

Chudák můj přetížený mozek je narvaný všemi možnými podrobnostmi o obchodních praktikách a postupech společnosti.

V podpaží držím portfolio s nejrůznějšími typy a chutěmi čokolády, které jsem vymyslela, a také s příjmy obchodu, než došlo ke krachu a všechno se zhroutilo. Jsem *rozhodnutá*, že tu práci dostanu. Jsem moderní výkonná kreativní žena, kterou neodmítnou!

Když v 8.15 nastupuji v deštivém Southamptonu směr Waterloo, je mi bohužel taky trochu špatně od žaludku. Přičítám ten nepříjemný stav sobotnímu večeru a excesům na oslavě Charliených narozenin. Dva dny mi sice zotavování nikdy netrvalo, ale říkám si, že už jsem třicátnice, a proto se to asi zhoršuje.

Cestu vlakem trávím opakováním a snahou ignorovat dva výrostky vzadu ve vagonu. Oba jsou už zjevně opilí, jeden má nejspíš něco proti botám. Na mobilním telefonu hlasitě vyhrává tu otravnou píseň „Skvělý“ od Pink a zpívá se sborem, přičemž schválně z plných plic vyřvává část „Ty jsi skvělý, jsi ke mně KUREVSKY skvělý“. Někde musí existovat nějaká škola, kde se tihle lidi shromažďují a učí se, jak na veřejnosti co nejvíc otravovat jiné lidi.

Řekla bych, že první hodina je „zůstaňte stát uprostřed rušné ulice a mlaťte své děti“, až po závěrečnou hodinu na téma, jak co nejúčinněji přivádět své nejbližší sousedy k šílenství pořádáním mejdanů do tří ráno a vlastnictvím smradlavých útočných pitbulteriérů. Ti dva, s nimiž jsem tu uvízla, musejí vynikat v hodinách věnovaných protispolečenskému chování ve veřejné dopravě. Obtěžování naštěstí zmizí, když kolem mě projde svalnatý průvodčí, který nevyžadá na to, že by měl na takovouhle srandu náladu, a ve Wokingu oba hajzlíky vysadí dřív, než stihnou poničit vlak.

Zase jednou v Londýně, taxík ke kancelářím Hotel Chocolat mě stojí majlant – přijíždím však v pořádku a včas, připravená oslnit budoucí zaměstnavatele natolik, že budou potřebovat sluneční brýle.

Nejdřív čekám půl hodiny v recepci. Zdá se, že při pracovních pohovorech je to dneska povinné. Určitě existuje nějaká příručka pro zaměstnavatele, kde se doporučuje, že ten pravý způsob, jak uchazeči vyměknou, je posadit je na třicet minut do trapného ticha přímo proti recepční. Těhle je asi dvaadvacet a nalíčená je víc než padouch Joker. Kéž by se někde stranou ozval silný rámus, jen abych viděla, jestli jí při rychlém pohybu hlavou ta vrstva, co má na sobě, odpadne z obličeje.

Na stole jí zazvoní telefon, šaškovská kněžka zločinu ho zvedne. „Očekávají vás, paní Newmanová,“ oznámí mi skrz čtyři vrstvy nánosů.

„Díky,“ odpovím, vstanu a uhlazuji sukni, která se na několika místech nevysvětlitelně pomačkala, přestože jsem půl hodiny seděla bez hnutí. Když si беру portfolio,

srdce mi buší jako kovář po kofeinové injekci. Kolem Heath Ledgera se potácím k honosným mahagonovým dveřím.

Otevře je rozzářený mladík v elegantním šedém obleku. Usměje se na mě způsobem, který jsem předtím viděla jen na tváři obchodníka s ojetými auty.

„Dobré ráno, paní Newmanová,“ pozdraví. „Posadte se, prosím.“ Ukáže na židli před honosným mahagonovým stolem. Ve městě určitě existuje prodejce mahagonu se zlatem vykládanou toaletou.

„Dobro ráno,“ odpovím.

Dobro ráno? Co sakra znamená *Dobro ráno*? Chtěla jsem samozřejmě říct „Dobré ráno“, jenže moje nervy výslovnost vylepšily. Teď si pomyslí, že jsem nějaká podivínka, střelená buhta, co nedovede ani pořádně mluvit.

„Dobré ráno,“ opravím se. Poněkud zmateně se na mě znovu usměje a odchází ke svým dvěma kolegům za stolem. Jeden z nich je hubený, příjemně vypadající černochoch v jasně modrém obleku, druhý je Christopher Biggins.

Několikrát zamrkám. Jak je to možné? Od kdy změnil Biggins – tělnatý komik a v osmdesátých letech hvězda řady oplzlých televizních frašek – povolání a stal se členem vedení čokoládovny?

Znovu mrknu. Není to on, díkybohu. Jen vypadá úplně *jako* Christopher Biggins. Uleví se mi. V přítomnosti celebrit – i těch menších – se necítím dobře. Jednou jsem potkala v hudebninách Briana z *Velkého bratra* a málem jsem se počurala. Z pomýšlení, že bych si měla počínat profesionálně pod dohledem pantomimické dámičky

a postavy Příhřátého z *Ovesné kaše* Ronnieho Bakera, mě zamrazilo až do morku kostí.

Ale počkat. Není Christopher Biggins už beztak mrtvý? Určitě jsem to někde četla... *Proboha. Jak dlouho tady budu stát a přemýšlet o Christopheru Bigginsovi?*

„Posadte se, prosím,“ vybídne mě ne-Christopher Biggins. Výraz v jeho tváři naznačuje, že ve snaze vzpomenout si, jestli je Christopher Biggins mrtvý nebo ne, jsem tam na nepříjemně dlouhou dobu zkoprněla.

Přestaň myslet na Christophera Bigginse, krávo blbá!

Sedám si vděčná, že stůl skryje mou pomačkanou sukni. Znovu se mi zvedne žaludek, a víc než kdy předtím, ale přičítám to nervům a kocovině ze soboty a seč mohu, si toho nevšímám.

„Jmenuji se Charles Lipman,“ povídá hezký černocho.

„To jsou mí kolegové David Presley,“ ukáže na ulízaného prodejce automobilů, „a Roger McDougal.“ Ukáže na ne-Bigginse.

„Velice ráda vás všechny poznávám,“ procedím mezi zuby.

„My vás rovněž, paní Newmanová,“ pokračuje Lipman. „Podle vašeho životopisu se zdá, že máte přesně ty kvality, jaké hledáme pro pozici kreativního ředitele oblasti Jih.“ Vytáhne kopii. „Povězte nám všechno o vašich předchozích zkušenostech.“

Tím pohovor začne. Myšlenky na trapnou televizní hvězdu (která možná je a možná není mrtvá, na závěry je v tuto chvíli brzo), na pomačkanou sukni a batmanské zloduchy pouštím z hlavy a začnu ty tři chlápky přesvědčovat, že jsem pro tu skvělou práci ta pravá.

Všechno jde hladce. Asi dvacet minut. Když jim vykládám o jejich byznysu, uznale přikyvuji. Když navrhnou způsoby, jak zvýšit produktivitu a marže, souhlasně se umívají. Dokonce se pochechtávají mým pečlivě vypilovaným vtipům o mém vlastním podnikání v krizi zasaženém hospodářství. Těmi vtipky mě včera večer v posledním záchvěvu příprav zásobil Jamie. Nebyla jsem si jistá, jestli je mám použít, ale on tvrdil, že prokážou jiskřivost mé osobnosti.

Popsat podrobně konec mého krámku už tak příjemné nebylo. Nikdo nemluví rád o něčem, co skončilo neúspěchem. Hlavní je, aby věděli, že obchod šel do háje kvůli mizernému stavu ekonomiky – ne proto, že mám obchodní prozíravost opilého velblouda. Zdá se, že můj dobře zdůvodněný názor ochotně přijímají, a já se s úlevou, že mám to vysvětlování z krku, rychle přesunuji k jiným věcem.

Jsem zrovna uprostřed objasňování marketingové strategie, již bych ráda použila pro příští Velikonoce, když nevolnost, kterou jsem celé ráno držela na uzdě, prolomí mou pečlivě budovanou psychickou bariéru a zavalí mě jako nechutná přílivová vlna.

„Je vám dobře, paní Newmanová?“ otáže se ne-Biggins, který vidí, že jsem najednou hrozně zbledla.

„Ano,“ vypísknu. Párkrát se zhluboka nadechnu a pokračuji. „Jak jsem říkala, kampaň se musí zaměřit na rodiče, proto jsem vymyslela několik hesel, která, jak věřím, by...“

Mám pusku plnou zvratků. V jednu chvíli je prázdná, hned nato plná. Nikdy jsem nic takového nezažila.

Když mě to potkalo předtím, obvykle předcházelo víc varovných signálů – zvedání žaludku, děsná měďnatá pa-

chuť, pocit stahování krčního svalstva... Tentokrát je to však jako nějaký kouzelnický trik, ne ovšem tak dobrý jako ty, které dělává Paul Daniels s krásnou Debbie McGeeovou, ani jako ty, co na ulici zkouší David Blaine na nevinné kolemjdoucí.

Zvratky se mi prostě objeví v puse ve vteřině. Sevřu pevně rty ve snaze zabránit jejich úniku na veřejnost. Tváře se mi nadmou, takže začínám připomínat zatraceného čipmanka Alvina.

„Proboha, vám je špatně?“ ptá se Charles Lipman.

Alvin odpovědět nemůže. Kdyby zkusil cokoli říct, jedinou odpovědí by byl proud horkých zvratků. Někdo by mohl namítnout, že proti skřehotavě pisklavým kravinám, které Alvin obvykle vypouští z pusu, by to vlastně bylo zlepšení, já bych si však právě teď s radostí poslechla kompletní album těch sraček, než tu sedět s hubou plnou obsahu vlastního žaludku.

A pak hrůza, do už přeplněné pusu se mi tlačí další zvratky jako tlustý pasažér deroucí se ve špičce do vlaku metra. Ruka mi vyletí ke rtům, jenže dochází k nevyhnutelnému. Do pusu se mi toho už víc nevejde. Přehrada je protržená. Zdi Jericha se definitivně hrouť.

Mezi prsty mi tryská gejzír zvratků, celý šťastný, že se dostal z vězení. Je to jako dát ruku před hadici – akorát smradlavější a vyžadující víc chemického čištění.

Všichni tři mí zpovědníci se zděšeně stahují. Charles Lipman a David Presley vyskakují ze židlí okamžitě, ale chudák korpulentní ne-Biggins není tak mrštný, a místo aby ze židle vyskočil a mému zvracení unikl, překotí se

prostě dozadu tak legračně, že by to jeho slavný dvojník rád předváděl v každém odpoledním představení pohádky *Honza a kouzelná fazole*.

I já vyskakují ze svého místa s jednou rukou pořád přitisknutou k puse. Tou druhou se snažím naznačovat, že musím na nejbližší toaletu. Horečně ukazuji a odskakuji z dosahu. Vypadá to, jako bych vynalezla nový tanec, jakýsi druh inovovaného charlestonu s třepajícími prsty, nadmutou pusou... a žaludečním bujónem nádavkem.

Charles Lipman se našťestí dovtípí, co chci tím srdnatým tancem sdělit. „Koupelna je támhle za dveřmi!“ zakvílí a jako šílený ukazuje na další drahé mahagonové dveře po mé pravici.

Spěchám k nim a rozrážím je. Uvnitř je jedna z těch umývárén pro vedoucí pracovníky, kde bezpochyby ještě nikdo neblil. K tomu prostě není určena. Během své existence zažila řadu chlupatých mužských zadků, ale vsadím se, že jsem první ženská, která sem přišla obrátit si naruby útroby. S radostí křtím záchodovou kabinku na konci místnosti.

Většina zvratků už je z žaludku venku, takže jsem ušetřena děsného dávení naprázdno. To je na nevolnosti vřdycy nejhorší. Člověk vydává zvuky jako vzpěrač snažící se zvednout nad hlavu dvě stě kilo a vypadá jako pes zkoušející vyvrhnout vzpříčenou kost.

Už po pár minutách jsem schopná pohnout se od mísy, abych se umyla. Na saku mám nějaké fleky, ale celkově to mohlo dopadnout hůř. Obličej mám jako heroinem zblblá prostitutka, oblečení je však s ohledem na to, co se stalo, v celkem přijatelném stavu.

Z koupelny ovšem nikdy neodejdu, to je jasné. Je teď mým útočištěm. Budou mi muset dodávat jídlo, pití a další zásoby. Jsem ráda, že mám v kapse mobilní telefon, takže můžu dál komunikovat se svými blízkými. Bezpochyby mi budou scházet, ale lidi v Hotel Chocolat snad mohou stanovit návštěvní hodiny. Spát musím na záchodě a pro následující desetiletí budu potřebovat nějaké knížky, ale celkem vzato je pobyt tady mnohem lepší než otevřít dveře a střetnout se s těmi třemi muži, před kterými jsem se právě pozvracela.

„Paní Newmanová?“

To je ten zatracený ne-Biggins. Chce, abych vyšla ven. Touží se radovat z mé hanby, radovat se z mého ponížení, zmetek jeden. Nenávidím vás, ne-Christophere Bigginsi, i všechno, co představujete.

„Je vám dobře, paní Newmanová?“ ozývá se tenkým hláskem i Presley.

Ovšemže mi není dobře, ty neskutečnej blbe. Právě jsem si totálně zničila jakoukoli možnost získat práci u té tvý společnosti.

„Ano, je mi fajn!“ křičím skrz dveře trochu moc nahlas. „Už jdu ven.“

Dveře se otevřou a za nimi mě vítají tři starostlivé obličeje. Nejúčastněji se tváří ne-Biggins, budiž mu to připsáno k dobru.

„Velmi se omlouvám, pánové. Nechápu, jak se to stalo. Určitě jsem nemocná.“

Charles Lipman přimhouří oči. „Nejste... *těhotná*, že ne?“ zeptá se zkusmo.

Já? Těhotná? Neblázněte!

„To velice pochybuji, pane Lipmane. Pokud jde o anti-koncepci, jsme s manželem vždycky opatrní.“

No prosím. Teď se bavím o své sexuální hygieně s třemi muži, které neznám ani půl hodiny. Obličej mi zalije zářivě červený ruměnec studu. McDougal vypadá stále jako Christopher Biggins, nepochopitelné.

„No, paní Newmanová,“ pokračuje Lipman, „vzhledem k tomu, co se stalo, bychom asi měli pohovor ukončit. Nechceme, abyste v tomhle stavu pokračovala.“

Máte na mysli pocit břicha nadmutého nevolností? Nebo schvoucí zvratky, které mi na klopě tvoří ošklivou krustu?

„Asi máte pravdu, pane Lipmane.“ Nasazuji ten nejprovinilejší výraz. „Děkuji vám za dnešní přijetí. Omlouvám se za tu nevolnost.“

„To je naprosto v pořádku, paní Newmanová. Moji ženě bývalo po ránu taky špatně, když jsme čekali první děčko,“ připomene ne-Biggins.

Já nejsem těhotná. Seru na tebe, blboune.

Odcházím a беру si své portfolio.

„To tu můžete nechat, chcete-li, paní Newmanová. Rád bych si to pročetl,“ ozve se Charles Lipman. Mraky bídného ponížení prorazí paprsek naděje.

„Děkuji, pane Lipmane, nechám to tady.“ Překvapí mě, jak se mi třese hlas. Najednou k naprosté hrůze zjišťuji, že mám slzy na krajíčku. Lipmanova prostá nabídka, že si projde mé portfolio, mě snad rozbřečí jako pětiletou holku.

Co to se mnouakra je?

S lesknoucíma se očima a chvějícími se rty jdu Charlie-mu podat ruku. Zadívá se na ni, určitě zkoumá, nenese-li známky mého žaludečního obsahu. Usměje se jako žhářka se zápalkami a ruku stáhnu, polykajíc knedlík, který mám v krku.

„Tak sbohem, pánové,“ řeknu spěšně. „Doufám, že budete mít příjemný den.“

Všichni tři se se mnou loučí stejně zdvořile.

Na okamžik to vypadá, jako by mě chtěl ne-Biggins obejmout. Myslím, že bych to nevydržela. Pokud to zkusí, rozbřečím se. A proč bych nemohla? Má upřímnou přátelskou tvář pantomimické legendy. K trapnému objetí našťestí nedojde a já bez dalších slov mažu ven. Když mímám Jokera, slyším ji telefonicky žádat, aby do kanceláře pana Lipmana neprodleně přišla uklízečka. Ani kdybyste mi oznámili, že mám horečku dengue, necítila bych se hůř...

Ovšemže *těhotná* vůbec nejsem. To hergot v žádném případě. Je to jen z té sobotní kocoviny – a možná z thajského jídla, které jsme měli včera večer. Ano, to bude ono. Prostě kombinace příliš mnoha vodek s pad thai nudlemi s kuřecím masem.

Cestou zpátky na vlak se *čistě* náhodou stavím v lékárně. Jdu si tam jen pro tablety Rennie na zklidnění žaludku. Nechápu, proč se na pultě před prodavačem objeví těhotenský test, ale z určitých důvodů si ho přece jen koupím a strčím do kapsy saka. Můžu – nebo nemusím! – si ho později udělat jen tak ze zvědavosti. Jen proto, že jsem si ho ještě nikdy nedělala a čistě akademicky mě zajímá, jak funguje.

Koneckonců, těhotná v žádném případě nejsem. To, panebože, ne!

Ach proboha, jsem těhotná. Zbouchnutá. Napíchaná. V prvním rozkvětu mateřství. Nosím prvních pár buněk nenarozené lidské bytosti, která se jednoho dne bude chtít procpat mou pochvou ven..., což se samozřejmě nemůže povést. To *není* možné. Procpat lidskou bytost mou cudnou dámskou zahrádkou? To je k smíchu!

Ach, mami, vážně bych tě tu chtěla mít. Jsem *vyděšená*.
Mám tě ráda a chybíš mi.

Tvá brzy nadměrná dcera Laura